

dre svagelig og trænger til at trække sig tilbage. Dersom derimod Forholdene vare saaledes, at han saae, at den aftagende Feu ikke vilde have Indflydelse paa hans Pension, saa vilde det, — jeg mener ikke, at der egentlig vilde blive Noget forandret i hans Sygdomsforhold, uagtet Summet altid har en stærk Indflydelse paa Nervesygdomme — saa vilde det gjøre ham det lettere at bære sin Sygdom, og han vilde haabe paa at kunne spille i alt Fald nogle faa Gange om Ugen, saa at han kunde blive længere i den Stilling, han var. Det vilde være et faa meget større Gode for Theatret, jo mere fremragende en Kunstner det var. Det er altsaa min Overbevisning, at kunde man finde en Forandring som den s. Gr., at ingen Pension kunde blive mindre end den, den Raagjældende allerede har erhvervet sig ved 30 Aars Tjenestetid, eller man ved Beregningen af Pensionen kunde udskyde de 5 ringeste og maasse tillige de 5 højeste Aar, kort sagt, finde en Beregningsmaade, hvorved Pensionen ikke blev mindre med Tjenestetiden, var der Haab om at beholde de Igl. ansatte Kunstnere længere Tid ved Theatret, maasse til deres Dødsdag. Det er med Hensyn til den derved bevirkede Formindskelse af Pensionsbyrden, at jeg har tilladt mig at sige disse Aar Ord til den ærede Finansminister.

Jeg skal nu tillade mig nogle Ytringer om det paa Paragrafen om Kultusministeriet foreslaaede Budget for det Igl. Theater. Man maa i, hvad jeg herom maatte have at sige, ikke se nogen som helst Beklagelse over, hvad der er sket. Jeg kan meget godt forstaa, at man i Rigsdagen, navnlig i det andet Thing, maaste med Rette har den Overbevisning, at Theatret af og til har brugt loovlig mange Penge, har brugt Mere, end der egentlig kunde synes rigtigt, og at man saa omsider siger: Lad os selv tage Budgettet i vor Haand, derved komme vi nærmere til at se, hvorledes det forholder sig med Anvendelsen af de voterede Midler. Jeg kan ogsaa godt forstaa, at man har set bort fra, at der i Fjor — hvad der iøvrigt ogsaa vil blive Tilfældet i Aar — har vi st set et Overskud paa Theatrets Regnskab; thi man kan jo mene, at een Svale gjør ingen Sommer. Det forstaaer jeg meget godt, og endnu bedre forstaaer jeg, at den ærede Kultusminister er gaaet ind derpaa; thi for det Første bliver han derved foreløbig, — jeg tror ikke, at det bliver mere end foreløbig — fri for et af de bekjendte Stridspunkter, og dernæst har det optagne Budget den behagelige Slutning, at Rigsdagen betaler, hvad der mangler. Det er selvfølgelig altid meget behageligt for en Minister at gaa ind paa et Budget, der ender paa denne Maade. Paa den anden Side — jeg vil tillade mig her at tale om Fremtiden, thi jeg synes, at denne Forhandling i det Hele har været en Fremidsforhandling — paa den anden Side kan det for den, der har nogen Sandsynlighed for at skulle

administrere efter dette Budget, være ønskeligt noget nærmere at belyse det for det høje Thing. Naar man ser paa dette Budget saaledes ganske løst, vil man lægge Mærke til, at der er en tilladt Underbalance af 58,000 Kr., men at der paa den anden Side er en ny Post, det vil sige, en Post, som ikke har været til Stede paa det administrative Budget, nemlig 58,000 Kr. til Sorø; altsaa de to Ting gaa op mod hinanden. Men man vil ikke finde noget Tilskud af Statskassen, med andre Ord, Theatret skal kunne staa paa egne Ben. Det er det, man ser ved et ønskeligt Blik paa dette Budget, som det altid vil være meget vanskeligt for Theatret at følge og navnlig allervanskeligst næste Aar, hvad jeg nu skal tillade mig med nogle Ord lidt nærmere at belyse. Indtægtsiden, der for Theatret udgjør omtrent 800,000 Kr., har sin Hovedpost i Forestillingsindtægten, der efter forrige Regnskab udgjorde 700,000 Kr. Nu har man altsaa sagt — og fra det Standpunkt med Rette — Theatret havde i Fjor 700,000 Kr., hvorfor skulde det ikke faae lige saa meget i næste Aar? Det er den samme Vej, vi følge i Lovvæsenet. Vi jugere Lovvæsenets Indtægt for det følgende Aar ved at gaa ud fra det foregaaende Aar. Men der er her nogle Omstændigheder, som gjøre, at det ikke slaar til. For det Første havde da det, man kalder Abonnementsindtægten, i Fjor naaet en Høide, der ligesom var urimelig; thi det er urimeligt at binde sig gjennem 42 Forestillinger til at tage en Loge, naar man ved Kassen hver Gang kan kjøbe dem lige saa billigt. Abonnementet maa selvfølgelig være baseret paa, at man opnaar en vis Dpgjæld ved at abonnere. Det var ikke Tilfældet forrige Gang. Det var derfor at forhøje, at Abonnementsindtægten atter vilde falde, og i Aar er den da ogsaa gaaet ned med 40,000 Kr. Det er altsaa mindre heldigt, at man er gaaet ud fra et Regnskab, hvorefter Indtægten af Logeabonnementet var 40,000 Kr. højere, end den er i Aar, og end den efter al Sandsynlighed vil blive ad Aare. Dernæst har man ikke været opmærksom paa, at Theatret kun skal spille 255 Gange. I Fjor, da man var meget opfat paa at komme ud af den løbende Gjæld, hvori Theatret var, anstregte man sig af yderste Evne, spillede endogsaa en Formiddag, hvad der er irregulært, og opnaaede saaledes 261 Forestillinger, altsaa 6 mere end det nævnte Tal. Dette er ogsaa Noget, man skal tage Hensyn til, naar man derefter vil fastsætte Budgettet for kommende Tider. Jeg skal tillade mig at vise, at der ikke godt kan spilles mere end 255 Gange. Der er i Saisonens 9 Maanedes 273 Dage. Af disse er der 9, paa hvilke der af Hensyn til Helligdagsanordningen ikke maa spilles — nemlig Dagen før Startorsdag, denne selv, Langfredag, samt de 3 store Høitider, og Dagen før end disse. Dernæst er der en Aften, hvor man er forpligtet til at